

V primeru pritrditve prvemu vprašanju:

Ali mora nacionalno sodišče v postopku za odobritev zahtevku operaterja omrežja upoštevati nasprotovanje takšne obveznosti pravu Skupnosti, kakršna ustreza določbi nacionalnega prava?

⁽¹⁾ UL L 192, str.10.

⁽²⁾ UL L 199, str. 32.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je 21. marca 2007 vložilo Consiglio di Stato (Italija) – Salvatore Aiello in drugi proti Comune di Milano, Sindaco di Milano, Comitato tecnico – scientifico per l'emergenza del traffico e della mobilità nella città di Milano, Provincia di Milano, Regione Lombardia, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Interno, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Euromilano SpA, Metropolitana milanese SpA

(Zadeva C-156/07)

(2007/C 140/15)

Jezik postopka: italijanščina

Predložitveno sodišče

Consiglio di Stato

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeče stranke: Salvatore Aiello in drugi

Tožene stranke: Comune di Milano, Sindaco di Milano, Comitato tecnico – scientifico per l'emergenza del traffico e della mobilità nella città di Milano, Provincia di Milano, Regione Lombardia, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Interno, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Euromilano SpA, Metropolitana milanese SpA

Vprašanja za predhodno odločanje

1) Ali je treba člen 2 Direktive 337/1985 ⁽¹⁾, kjer je določeno, da so projekti, ki bodo pomembno vplivali na okolje podvrženi p. v. o. in da so navedeni projekti opredeljeni v členu 4, razlagati: v smislu, da je katerikoli projekt, ki ima pomemben vpliv na okolje, podvržen p. v. o., čeprav ni zajet v prilogah I ali II k Direktivi; oziroma v drugem smislu, da so podvrženi p. v. o. samo projekti iz priloge I in II k Direktivi?

2) Ali člen 4 Direktive 337/1985, kjer je državam članicam dopuščena možnost določiti p. v. o. za projekte iz priloge II v skladu s presojo od primera do primera ali predhodno določenimi merili, z upoštevanjem meril iz priloge III, ustvarja določeno obveznost ali le možnost za države članice, da upoštevajo vsa merila iz priloge III?

3) Ali člen 1, d.P.R. z dne 12. aprila 1996, pomeni pravilen prenos italijanskega zakonodajalca člena 4 Direktive 337/1985 in njene priloge III, ki za merilo za podvrženost p. v. o. projektov iz priloge II k Direktivi ni določil merila kopičenja projekta z drugimi projekti, kot to določa priloga III k Direktivi?

⁽¹⁾ UL L 175, str. 40.

Tožba, vložena 23. marca 2007 – Komisija Evropskih skupnosti proti Republiki Avstriji

(Zadeva C-161/07)

(2007/C 140/16)

Jezik postopka: nemščina

Stranki

Tožeča stranka: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: E. Traversa in G. Braun, Bevollmächtigte)

Tožena stranka: Republika Avstrija

Predlogi tožeče stranke:

Tožeča stranka predlaga, naj:

— Sodišče ugotovi, da je Republika Avstrija s tem, da za vpis družb v sodni register na zahtevo državljanov novih držav članic EU – z izjemo Malte in Cipra – zahteva ugotovitev njihovega statusa kot samozaposlene osebe s strani zavoda za zaposlovanje ali predložitev potrdila o oprostitvi, pri čemer je treba za ugotovitev statusa samozaposlene osebe družbenikov osebne družbe ali manjšinskih delničarjev družbe z omejeno odgovornostjo, ki za družbo opravljajo delo, ki se navadno opravlja v delovnem razmerju, izvršiti ugotovitveni postopek, v katerem se samostojna dejavnost največ tri mesece ne sme opravljati, kršila člen 43 ES;

— se Republiki Avstriji naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Člen 43(1) ES vsakemu državljanu države članice zagotavlja pravico, da v drugi državi članici ustanovi sedež, z namenom da tam začne in opravlja dejavnost kot samozaposlena oseba, ter da v drugi državi članici ustanovi družbe in upravlja podjetja. Kot izraz splošne prepovedi diskriminacije v členu 12 ES, člen 43 ES prepoveduje diskriminacijo na podlagi državljanstva samozaposlene osebe. Zahteva enakega obravnavanja glede na državljane države gostiteljice se izraža v členu 43, drugi odstavek, ES. Zato naj bi svoboda ustanavljanja zajemala pravico začeti in opravljati katerokoli dejavnost kot samozaposlena oseba ter ustanoviti in upravljati podjetja, zlasti družbe na ozemlju drugih držav članic v skladu s predpisi države gostiteljice, ki veljajo za njene lastne državljane.

Za vpis družbe, ustanovljene na podlagi avstrijskega prava na zahtevo državljanca ene izmed držav članic Evropske unije, ki so pristopile 1. maja 2004 – z izjemo Malte in Cipra – avstrijska sodišča, pristojna za vpis družb, zahtevajo ugotovitev statusa samozaposlene osebe. Razlika med samozaposlenimi in nesamozaposlenimi delavci naj bi bila odvisna od „resnične gospodarske vsebine dejavnosti“. V skladu z avstrijsko zakonodajo zlasti družbeniki osebne družbe ter družbeniki družbe z omejeno odgovornostjo, katerih delež v kapitalu je nižji od 25 %, ki opravljajo delo, ki se navadno opravlja v delovnem razmerju, veljajo za samozaposlene delavce. Ta domneva naj bi veljala, dokler regionalna izpostava zavoda za zaposlovanje na zahtevo družbenika ne ugotovi, da ima slednji odločilen vpliv na upravljanje družbe. Dokaz o statusu samozaposlene osebe mora predložiti vlagatelj zahteve. Dokler se z odločbo ne ugotovi statusa samozaposlene osebe, vendar največ tri mesece, zadevnim osebam ni treba začeti opravljati njihove dejavnosti.

Ta določba naj ne bi bila v skladu s svobodo ustanavljanja iz člena 43 ES. Samozaposlene osebe iz osmih novih držav članic naj bi ovirala pri njihovi izbiri ustanovitve sedeža v Avstriji, s tem, da jim bistveno otežuje ustanovitev družbe, ne da bi za to obstajala utemeljitev. Tudi če je res, da naj bi imela zadevna določba le omejeno področje uporabe, pa ji to ne odvzame njenega diskriminatornega značaja. Tudi če državljanom zadevnih osmih držav članic ni bilo treba vedno in brez izjeme vložiti zahteve, naj bi bilo odločilno dejstvo, da avstrijskim državljanom in državljanom drugih držav članic take zahteve nikoli ni bilo treba vložiti. Prehodne določbe pristopne pogodbe so določale omejitve izključno glede prostega gibanja delavcev. Za svobodo ustanavljanja takih možnosti omejitev ni bilo. Dejstvo, da naj bi zadevna zakonodaja v skladu z njenim *ratio legis* preprečila obid prehodnih določb glede prostega gibanja delavcev in naj ne bi imela namena omejevati svobode ustanavljanja, ne spreminja dejstva, da navsezadnje ta določba pomeni omejitev svobode ustanavljanja.

Omejitve svobode ustanavljanja bi bilo mogoče utemeljiti le na podlagi člena 46 ES z razlogi javnega reda, javne varnosti ali javnega zdravja ter kadar ne gre za očitno diskriminatorne

ukrepe z drugimi nujnimi razlogi splošnega interesa. V vsakem primeru morajo biti taki ukrepi, ki pomenijo omejitev svobode ustanavljanja primerni za dosego zasledovanega cilja in ne smejo iti preko tistega, kar je potrebno za ta namen. Sporna avstrijska določba naj ne bi ustrezala tem zahtevam glede utemeljenosti.

Ni namreč nobenega pokazatelja, na podlagi katerega bi lahko obid prehodnih določb s strani državljanov osmih zadevnih držav članic, ki se ga boji avstrijska vlada, dosegel tako dimenzijo, da bi bil avstrijski trg dela dejansko v temelju ogrožen. Poleg tega naj oba merila presoje narave dela – narava opravljanja dela in vpliv na upravljanje družbe – ne bi bila primerna za razlikovanje med zaposlitveno in samozaposlitveno dejavnostjo. Glede nujnosti omejitve iz trditve avstrijske vlade ni razvidno, zakaj ne bi mogel tudi naknadni nadzor po registraciji družbe kot milejši ukrep doseči željenega namena.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Corte suprema di cassazione (Italija) 26. marca 2007 – Ampliscientifica Srl, Amplifin SpA proti Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

(Zadeva C-162/07)

(2007/C 140/17)

Jezik postopka: italijanshina

Predložitveno sodišče

Corte Suprema di Cassazione

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeci stranki: Ampliscientifica Srl, Amplifin SpA

Toženi stranki: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Vprašani za predhodno odločanje

- 1) Ali je treba člen 4(4), drugi pododstavek, Šeste direktive Sveta 77/388/EGS ⁽¹⁾ z dne 17. maja 1977, razlagati kot predpis, ki ni dovolj natančen in državam članicam omogoča uporabo tam predvidene ureditve DDV, v posebnih primerih, ko gre za gospodarske, finančne ali pravne vezi med različnimi davčnimi zavezanci oziroma kot predpis, ki je dovolj natančen in zato nalaga, da se jo v primeru, če se država članica odloči, da sprejme tako ureditev, uporabi v vseh primerih, ki se nanašajo na tovrstne vezi?